

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 czerwca 2013 r.,
sprawy **T. W.**
skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 października 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 31 października 2011 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T., wyrokiem z dnia 31 października 2011 r., skazał T. W. za szereg przestępstw z art. 279 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 291 § 1 k.k. na karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy w K., po rozpoznaniu w dniu 2 października 2012 r. apelacji obrońcy skazanego, utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.

Kasację od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego złożył obrońca skazanego, podnosząc w niej zarzuty naruszenia art. 424 § 2 k.p.k., a także rażącej niewspółmierności kary wymierzonej skazanemu.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza treści kasacji wskazuje, że jej autor, stawiając zarzut naruszenia art. 424 § 2 k.p.k., próbował doprowadzić w niniejszej sprawie do obejścia wynikającego z art. 523 § 1 k.p.k. zakazu wnoszenia kasacji wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. W postępowaniu kasacyjnym można podnosić zarzut niewspółmierności kary, jednakże jedynie wtedy, gdy jest ona wynikiem rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego bądź procesowego, dotyczącego rozstrzygnięcia o karze, a naruszenie to mogło mieć wpływ na wymiar kary. Zarzut niewspółmierności kary nie może więc przybrać charakteru samoistnego.

Argumentacja skarżącego odnośnie naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. jawi się w niniejszej sprawie jako kompletnie chybiona. W pierwszym rzędzie należy zwrócić uwagę na to, że art. 424 § 2 k.p.k. dotyczy wyłącznie uzasadnienia sądu pierwszej instancji, w przypadku gdy sąd odwoławczy utrzymuje w mocy wyrok sądu *a quo*. W realiach niniejszej sprawy uzasadnienie sądu odwoławczego winno więc odpowiadać wymogom wskazanym w art. 457 § 3 k.p.k. Niemniej jednak zważyć należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniesiono się w sposób rzeczowy i wyczerpujący do kwestii wymierzonej skazanemu kary. Podkreślić należy także, że w apelacji brak było jakichkolwiek zarzutów dotyczących wymierzonej skazanemu kary, a co do kontroli instancyjnej sądu odwoławczego nie można mieć zastrzeżeń. Stąd, zdaniem Sądu Najwyższego, skarżący nadużył zarzutu naruszenia art. 424 § 2 k.p.k., dążąc do niedopuszczalnej w postępowaniu kasacyjnym kontroli wyłącznie wymiaru kary wymierzonej skazanemu, co było głównym przesłaniem tej kasacji.

Drugi ze stawianych przez skarżącego zarzutów, to jest rażąca niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu, w kontekście pierwszego z zarzutów, nie mógł zostać uznany za dopuszczalny. Treść kasacji wskazuje bowiem, że skarżący w zasadzie kwestionował tylko i wyłącznie niewspółmierność kary, co jest niedopuszczalne, mając na względzie treść art. 523 § 1 k.p.k.

Mając to na uwadze, Sąd potraktował przedmiotową kasację jako bezzasadną w stopniu oczywistym, skutkującym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., skazanego obciążono kosztami postępowania kasacyjnego.